

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Pháp thoại với CLB ẩm áp tình người, Sài Gòn – 22/10/2023

Chúng ta có bụng thì chúng ta phải đói, mà đói thì phải ăn, nhưng mà các vị thấy có nhiều bữa ăn trong ngày khác nhau, có lúc chúng ta ăn sáng, có lúc chúng ta ăn trưa, có lúc chúng ta ăn chiều, có lúc chúng ta ăn khuya. Với một người nghèo khó, không có điều kiện thì cái thức ăn trong mấy buổi đó giống nhau. Nghe pháp tập trung nghe pháp đừng có lo chuyện khác, cái ngu xuẩn của Việt Nam mình, mời ông sư về nhà, tôn tiền mà việc nghe pháp thì bỏ tập trung nghe chuyện khác. Chùa Việt Nam cũng vậy, tập trung lễ cho đã, tiết mục quan trọng nhất là tiết mục thuyết pháp, Phật pháp sống còn là nhờ mấy bài giảng, thì chùa lại coi thường, cứ lo ba cái vụ bung bê, hò hét, ca kệ. Tôi đi thuyết pháp ở Việt Nam, 95% Phật tử Việt Nam không thích nghe pháp, các vị có biết không? Chẳng qua họ nghe tiếng họ mời. Tôi ngồi xuống bả cứ lảng xãng lảng xãng. Mình phải ổn định. Trước khi mình nghe thuyết pháp, mình phải coi bếp ok chưa, chuyện nhà ok chưa, nhất là trẻ con, mình phải ổn định trẻ con. Trẻ con nó nghe nó không có hiểu, đừng vì tình mầu tử mà đem dòn con nít lại làm rối loạn pháp hội. Có hiểu tôi nói cái gì không? Tôi nói tiếng Nhật nha. Đó là cái bậy của Việt Nam, đừng trách Phật giáo Việt Nam cho đến 100 năm cũng không bằng Phật giáo Thái Lan, tại vì cái quan trọng thì mình lại coi thường. Nếu các vị thấy chuyện một pháp thoại nó không quan trọng thì nên cắt bỏ chương trình đó, mời mấy sư tới nhà ăn cơm. Rồi rút lui.

Tôi quay lại.

Trong một ngày, chúng ta có bụng thì chúng ta phải ăn. Nhưng thức ăn trong một ngày chia ra làm nhiều buổi, ăn sáng, ăn trưa, ăn chiều, ăn tối, và đối với người quá nghèo thì tôi không đụng họ vì tôi nghĩ nghèo thì họ có gì họ ăn cái đó. Nhưng nếu mà người có điều kiện thì thức ăn bữa sáng không giống như buổi trưa, buổi chiều, đặc biệt là buổi tối, buổi khuya, thức ăn nó khác đi một chút. Vì sao vậy? Mình phải chiều theo cơ thể của mình. Bữa ăn tối cũng ăn nhẹ thôi. Hiểu không? Đó là tùy lúc mình ăn cái gì. Mặc dù lúc nào mình cũng đói hết.

Và chỗ ở cũng vậy.

Trước hết là ăn, tùy buổi mà mình ăn cái gì. Chỗ ở cũng vậy. Lúc nào mình ở phòng khách nhiều, lúc nào mình có mặt ở phòng thờ, lúc nào mình ở nhà bếp, lúc nào mình ở buồng ngủ, lúc nào mình ở ban công, lúc nào mình ở vườn, đại khái gọi chung là chỗ ở. Nhưng mà mình phân bố thời gian trong một ngày ra nhiều thời điểm khác nhau. Tôi nói các vị nghe kịp không?

Nãy giờ các vị nghe thấy tôi nói pháp, nếu các vị tinh ý thấy tôi đã nói... Ăn – tùy lúc ăn cái gì. Ở - tùy lúc mình ở đâu. Cái này rất quan trọng.

Điều thứ ba, chỗ ở theo trong Kinh có 2: chỗ ở tinh thần và chỗ ở thể xác. Tùy lúc.

Mình có thể là cư sĩ mình coi trọng cái nhà, coi trọng chỗ ở thể xác hơn là chỗ ở tâm linh. Nhưng nếu là người Phật tử có học giáo lý, Phật tử đúng nghĩa.

Lần này tôi về họ muốn giết tôi tại tôi nói ra một sự thật, là 100 người Việt Nam chỉ có 1 người Phật tử thôi, như cô chủ nhà không phải Phật tử, tại vì Phật tử họ thiết tha nghe pháp chứ họ không mời các sư tới màu mè, là không. Đối với tôi cư sĩ, có chồng, có vợ thỉnh ông sư tới nhà chuyện nghe pháp là chuyện quan trọng nhất, tôi cho mấy sư ăn mì gói cũng được. Tôi báo trước, nhà con chỉ có mì gói nhưng con xin sư cho con một bài pháp giúp cho đời sống cư sĩ của con tốt hơn. Còn đảng này mình lại bày biện rất là nhiều, cúng dường ngập mặt mà chuyện quan trọng nhất là bài giảng thì mình lại thờ ơ. Chẳng qua kiếp này nói theo trong kinh, các vị do phước cũ, các vị có nhà cửa, nhưng kiểu này chúng ta sanh ra thì nhờ phước cũ có thể tiếp tục nhà cửa nhưng cái này của mình không có, bởi vì mình chỉ coi nặng chuyện bố thí vật chất mà mình không coi nặng vấn đề tâm linh. Hễ nói tới thì giận. Tôi thích Việt Nam chỗ đó, hễ ai nói tới, nhắc tới thì giận, thích nói vuốt. Tôi dư sức nói vuốt Phật tử, có biết nói vuốt không? Nói vuốt là làm cho họ vui. Dư sức. Dễ ẹc, dễ lắm. Có điều tôi sẵn sàng làm cho họ buồn, chỉ giúp họ cái này tốt hơn thì họ lại giận.

Bữa ngoài Hà Nội tôi nói, trước mặt tôi tôi chỉ nhìn các vị một nửa con người còn một nửa ngạ quỷ, cả pháp hội sững sờ. Hỏi tôi tại sao vậy? Ngạ quỷ nó còn cái khổ nó gặp thức ăn đang hoàng nó ăn không được, nó chỉ ăn phân, ăn máu, ăn rác, ăn đờm, dãi thôi. Ngạ quỷ. Phật tử mình cũng vậy. Chánh pháp không chịu nghe, lời nói thẳng của chư tăng mình không thích, chỉ thích chư tăng nói ngọt, nói vuốt, khen vợ chồng tốt quá, đạo tâm tốt quá, bản Phật đẹp quá, hiểu không? Thật ra cái đó các vị không cần, cái các vị cần là nghe cái gì để cho mình tốt hơn, thì Phật tử không muốn. Đó gọi là nghiệp ngạ quỷ. Tức là chỉ thích ăn đờm, dãi, phân, nước tiểu thôi. Chứ còn cái gì Chánh pháp, cái gì cần cho cái đầu của mình thì coi thường. Cho nên, trong mắt của tôi, Phật tử chỉ có 1%, phần còn lại không phải Phật tử. Trong số những người Phật tử thì chỉ có 50% là người, 50% là ngạ quỷ. Tôi biết tôi nói cái này các vị rất sốc.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Nhưng mà bây giờ chưa đâu, còn trẻ còn khỏe chưa có ngân đâu. Bữa nào bác sĩ nói kỳ cuối lúc đó mới thăm.

Trong bài giảng sáng nay ở nhà này tôi muốn nói cái gì? Tùy buổi trong ngày mà mình đói bụng, ăn cái gì, tùy lúc mà mình ở chỗ nào trong ngôi nhà. Và, người có điều kiện hơn một chút thì có những lúc chúng ta bỏ nhà mình mà đi về một căn nhà khác ngoài biển, trên núi. Thậm chí về resort, hotel về ngay chỗ nghỉ dưỡng, nếu mình có điều kiện chỗ ở sẽ phong phú.

Ở đây cũng vậy. Ngài Xá Lợi Phất ngài dạy một điều đó là, người tu Phật nói chung, không riêng gì chư tăng ni, hay cư sĩ, người tu Phật nói chung: Phải học giáo lý, Phải thực tập giáo lý đến mức độ mà giống như một tiểu thư hoặc một công tử nhà giàu trong một ngày họ có thể thay đổi trang phục như ý họ muốn. Hiểu không? Đó là ngài Xá Lợi Phất ngài nói. Tu tập như thế nào mà mình đạt đến mức độ thoải mái, tự tại giống như các tiểu thư, công tử nhà giàu có quá nhiều bộ áo quần, trang phục họ muốn thay bộ nào họ thay, mặc bộ nào họ mặc. Thì ở đây cũng vậy. Có học giáo lý, có thực tập, có hành trì, có những lúc chúng ta sống nhiều với trí tuệ, nghe pháp, nghiên ngẫm, tu tập chánh niệm, tứ niệm xứ, có lúc chúng ta sống nhiều về trí, có lúc chúng ta sống bằng tâm từ, tâm bi, có lúc chúng ta bố thí, chúng ta có lúc chúng ta ngồi thiền, có lúc chúng ta học đạo, có lúc chúng ta phục vụ, có lúc chúng ta đi chùa, có lúc chúng ta tu tại nhà. Người Phật tử phải có khả năng đó. Giống như đói bụng thì phải ăn nhưng tùy buổi mình ăn cái gì.

Tôi biết, có những người Phật tử họ chỉ công đức, khi họ đi vào chùa gặp chư tăng họ quỳ lạy, cúng dường bao bì nhưng khi rời khỏi chùa, họ trở về nhà họ không còn là cư sĩ như đức Phật đề nghị nữa. Tôi nói các vị có nghe kịp không? Có người họ nói tiếng Việt tôi họ không hiểu. Có nghĩa là ra khỏi chùa rồi, trong nhà mình cũng bàn thờ Phật nhưng mà mình nhìn bàn Phật xa lạ, bàn Phật là không gian không thuộc về mình. Lẽ ra mình phải tu đúng.

Tu đúng là sao? Lúc nào cũng canh cánh nhớ về đức Phật, nhớ lời dạy của đức Phật, tôi biết ở đây nhiều người không tin cái đó nhưng chuyện đó có. Và tôi đã gặp những người như vậy. Thí dụ, tôi tới nhà ăn, họ đói bụng họ ăn, họ xuống nhà bếp, vừa xuống bếp, tay cầm cái dao là họ đã nghĩ: Có thân là khổ vậy. Đó là một cách tu. Hoặc là lòng chánh niệm, luôn luôn biết rõ mình đang làm cái gì, đó là một cách tu. Mỗi ngày đi tắm rửa, cũng nghĩ, vì có thân bất tịnh này mà phải có chuyện tắm rửa, vì có thân bất tịnh này mà phải hầu nó, mỗi ngày phải có ghé, bàn, giường, tủ, vì có thân bất tịnh này mà ngày nào cũng quét rác. Các vị có biết không? Chỗ con người ở 70% chỗ đó là da người, các vị có biết không? Đó là những giây phút mình tu. Quét nhà cũng nhớ lời Phật, đi tắm cũng nhớ lời Phật, xuống bếp cũng nhớ lời Phật, trên bàn ăn cũng nhớ lời Phật. Và, cái điều này điều quan trọng, nhớ là nhớ cho riêng mình, không nên có ý khoe ai đó là tôi tu. Có rất nhiều người Phật tử tôi biết, tu không bao nhiêu nhưng luôn luôn mở miệng ra cho người ta thấy mình tu rất là nhiều. Thì mình tu cái gì thành Phật cái đó. Tu tâm thì thành Phật ở tâm, tu miệng thì mai một môi như bông sen, ở trong phạm nguyên xi. Nhớ cái đó.

Cho nên, trong bài giảng này tôi bắt đầu một cách rất khó nghe. Các vị nghĩ tôi đang phiền. Không phải. Vì lòng đại bi tôi phải nói thiệt là trước mặt tôi các vị lập nhóm để làm thiện pháp nhưng theo tôi nhận xét, cái nhóm này không cần như vậy, chỉ học giáo lý. Mình chỉ thích hình thức, nên chỉnh lại, nên bớt hình thức đi, nên tăng nội dung. Giờ muốn tôi phang ra không? Tôi phang ra ngay. Thời gian không có, các vị đề-pa quá dài dòng.

Nếu là tôi, tôi bày cho nè, kỳ rồi ở chùa Tiêu Dao người ta xin quy y. Tôi đâu cần chánh điện, tôi ngồi ngay phòng khách tôi và mấy người tỳ-kheo, mấy người Phật tử đang quây quần, có mấy người thôi vì lúc đó đang đi vân cảnh đang chờ lên giảng mà, chờ lên thuyết pháp, thì trong phòng có mấy người, họ coi đức Phật, người ta xin quy y tôi chỉ cho họ có 7 phút thôi, là cái gì?

Tôi truyền giới cho họ, họ xin quy y mà.

- Đệ tử quy y Phật không theo tà sư.
- Đệ tử quy y Pháp không theo tà đạo.
- Đệ tử quy y Tăng không theo ác hữu.
- Đệ tử nguyện trọn đời vì lòng đại bi không sát sinh. Mình không muốn ai giết mình nên mình không giết ai.
- Mình không muốn ai lấy đồ của mình cho nên trọn đời mình giữ giới không trộm cướp.
- Mình không muốn ai can thiệp gia cang của mình cho nên đệ tử nguyện trọn đời không tà dâm.
- Đệ tử không muốn ai lừa dối mình cho nên đệ tử trọn đời không nói dối.
- Đệ tử luôn muốn sống tinh thức, không say sưa nên đệ tử nguyện trọn đời không tiêu thụ các hóa chất làm mất thần trí.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Xong Tam Quy và Ngũ Giới. Rất là gọn.

Tiếp theo, xin cho con pháp danh. Hỏi, cô thích cái gì? Cái gì quan trọng nhất, nói. Bà nói xong. Cô ghét cái gì nhất, nói. Bà cho tôi biết cái gì bà thích nhất, cái gì bà ghét nhất, tôi cho cái pháp danh, đặng mỗi lần bà nghe pháp danh bà nhớ.

Cô thứ hai cũng vậy. Tôi vẫn nói, cô quan tâm cái gì nhứt, tiền, tình ái, yêu đương, tu hành, giải thoát, hay là muốn luân hồi, hay là muốn làm tiên, làm thần, thì bà nói xong tôi cho bà pháp danh. Thời gian chỉ có 7 phút. Tại sao tôi nhớ? Bởi vì tôi đang coi đồng hồ đến tôi lên tôi giảng. Chỉ có 7 phút thôi.

Tôi phải chốt câu thế này: Ai truyền Tam Quy Ngũ giới cho các vị cũng được, không cần phải lễ quy y. Đó là sai, không cần lễ. Vì sao vậy? Vì trong kinh ghi rõ trong trường hợp không có chư tăng, cư sĩ truyền cho nhau cũng được. Truyền là sao, đưa biết nó đọc, đưa không biết đọc theo. Có hiểu không? Chỉ cần để hình bốn sư, và nếu không có hình bốn sư thì chỉ cần một lòng nghĩ đến đức Phật thôi. Nghĩ tới đức Phật là xong. Thế Tôn là bậc thành tựu các đức lành, Thế Tôn ai Ngài cũng thương, Thế Tôn cái gì Ngài cũng biết, con xin quy y Phật. Cứ như vậy thì người cư sĩ biết Phật pháp đọc trước, người mới họ đọc sau. Chỉ mất có mấy phút, để dành thời giờ cho chuyện khác. Tôi này tôi nghe các vị đề-pa tôi giận. Tôi biết bữa nay là các vị giận sôi gan nhưng tôi vẫn phải nói. Nghe tôi nói. Tôi nói xong tôi đi, khỏi ăn cơm, này tôi kêu grab rồi. Giảng xong tôi đi Nguyễn Chí Thanh.

Trai tăng không nên dọn đầy bàn mà mình ước lượng chừng đó sư ăn khoảng bao nhiêu, món ăn không nên bày nhiều, đó là một, đó là về thức ăn; thứ hai, một vị sư dẫn kinh nếu có để ý chút thì lúc nào nên tụng nhiều lúc nào tụng ít, đó là phân chư tăng; cư sĩ thức ăn dọn đơn giản theo khả năng của mình. Chư tăng cũng tụng kinh đơn giản tùy theo thời lượng. Thứ ba – bài giảng, tùy theo thời lượng mà nó ít hay nhiều, tùy đám đông trước mặt mà nói cái gì. Nếu mỗi người đều tu bằng chữ tùy thì thế giới an bình. Có hiểu không? Chư tăng tụng kinh cũng tùy, cư sĩ cúng dường cái gì cũng tùy, chư tăng thuyết pháp nói cái gì cũng tùy.

Tôi thêm điều đó lắm. Bởi vì trong kinh nói, đức Phật Ngài dạy: Nếu thế giới này có được 7 cái tùy sau đây thì thế giới này là thế giới của hiền thánh. Các vị có muốn nghe cái đó không?

- (1) Tri Nhân: Nhìn bất cứ chuyện gì, sắp nói cái gì, sắp nghĩ cái gì, sắp làm cái gì biết rõ hành động, lời nói này của tôi dẫn tới quả khổ hay quả vui. Đó là tri Nhân.
- (2) Tri Quả: Nhìn chuyện gì biết nó từ đâu mà nó có.
- (3) Tri Kỹ : Luôn luôn biết rằng mình đang cần tìm kiếm cái gì, mình cần thêm cái gì, bớt cái gì, tánh mình nóng quá hoặc tánh mình máu lạnh quá, mình cần điều chỉnh cái gì; tôi ví dụ thôi nha, mình là người bủn xỉn hay là người tiết kiệm, mình là người hoang phí hay mình là người hào sảng, mình nhiều đức tin hay mình cả tin – phân biệt được hai cái này không? Người nhẹ dạ hay là người nhiều đức tin – 2 cái này khác nhau. Người nhiều đức tin là tin bằng trí tuệ, còn người cả tin là người mà thầy bà nào nói cũng nghe.

Như vậy chuyện đầu tiên, Tri nhân – nhìn một chuyện biết nó dẫn đến Quả gì; Tri Quả - nhìn một cái gì đó biết nó từ đâu nó đến. Tri kỹ - luôn tự xét mình coi mình cần thêm, bớt cái gì.

- (4) Tri Bi: Khi tiếp xúc với ai nên biết đối với người này mình cần cư xử, nói năng ra sao. Chứ không phải tới ăn, “tại tánh tôi nóng nên tôi nói phang”, có những trường hợp mình thiết tha ân cần, có những trường hợp vừa chừng 50-50, có những trường hợp lạt nhách như nước ốc, có những pháp hội tôi vô tôi nói rất là tàn nhẫn. Tàn nhẫn là sao? Họ muốn cái gì tôi vô nói cái đó cho họ vui. Đó gọi là tàn nhẫn. Không chỉnh sửa, không ý kiến cho nó chết luôn. Rất là tàn nhẫn. Phật tử Việt Nam không đủ trí để hiểu cái đó, cứ thấy ông sư nói ngọt ngào ông thương. No. Ông sư nói cho Phật tử vui là ông sư tàn nhẫn. Bất chấp chuyện họ giận mình nói cho họ nghe sự thật, là đại bi. Phật tử Việt Nam nó ngu quá nó không hiểu cái đó.
- (5) Tri thời : Biết lúc nào làm việc gì.
- (6) Tri hội: Biết hội chúng nào mình phải ra sao. Đám đông họ đang có mặt họ gồm những ai.
- (7) Tri độ: Luôn luôn biết chừng mực trong đời sống vật chất. Bao nhiêu là vừa. Áo quần thì mình phải cần, nhưng bao nhiêu là đủ, chứ không phải thích là mua chất đầy nhà.

aTôi biết Phật tử Âu Mỹ ở nhà họ có mấy trăm đôi giày, có cả trăm bộ áo dài, nón cả trăm cái, tôi đâu có lục đâu tôi biết, họ khỏe. Có một lần tôi giảng cũng giảng nội dung gần giống như vậy, tôi nói mình phải tu sao để trong mọi tình huống mình đều có khả năng đối phó, trong mọi tình huống mình đều có khả năng an lạc. Tôi mới nói đùa, tôi nói: Giống như mình có nhiều áo quần mình có nhiều lựa chọn hơn. Tôi tưởng nói vậy họ hiểu, ai ngờ lát sau lúc tôi sắp về họ mời vô phòng của họ, họ mở tủ ra tất cả các đồ hiệu

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

họ đều giữ hộp lại hết, họ nói: Sư đếm hộp là biết con có bao nhiêu đôi giày. Họ nói, con không làm theo lời sư được, con chỉ làm được một nửa thôi, thay vì mình nói tu tập thế nào để trong mọi tình huống mình có thể an lạc, còn con làm được một nửa là mình mua sắm thế nào trong mọi tình huống mình có đồ để thay. Ghê như vậy.

Trong buổi nói chuyện ngắn ngủi, không muốn chur tăng nóng ruột, không muốn các vị mất thời gian, tôi chỉ nói vắn tắt đó là phải như thế nào mà trong tình huống nào mình cũng có thể an lạc, kể cả chiều nay nhận được kết quả xét nghiệm của bác sĩ, báo cho biết mình chỉ còn có mấy tháng, đủ an lạc để mình đi, đó là Phật tử thứ thiệt. Nhà cao cửa rộng chưa nghĩa lý gì đâu, trong kinh nói cái nhà mình chỉ là ổ chuột thôi, cho bày chuột chạy ra chạy vào. Cái quan trọng nhất là ngoài chỗ nấu thân trú mình như là cái hang chuột, ổ chuột thì mình còn chỗ nương thứ hai – là cái này. Trong lúc mình buồn, khổ, hờn giận, chán nản, sợ hãi, mình còn có mình núp vào trong đó.

Trong kinh nói con rùa khi hữu sự nó rúc vào cái mai của nó. Người tu học khi cần có chỗ để rút về để tự mình được an lạc. Các vị có thể lập nhóm sinh hoạt rất là vui nhưng tôi báo trước tin buồn là nhóm của các vị chỉ hoạt động hiệu quả, vui vẻ khi trong nhóm còn trẻ, còn giàu, còn khỏe, còn đẹp. Trẻ - khỏe - giàu - đẹp, 4 cái này, cái nhóm đó tôi chê. Tôi thích cái nhóm này: Trong tình huống nào vẫn có khả năng tu học an lạc. Tại tôi không thích lập nhóm nhưng nếu tôi muốn lập nhóm thì tôi sẽ xài tiêu chí: Một ngày kia tiền không còn nữa vẫn an lạc. Covid có muốn quay trở lại vẫn an lạc, một ngày kia người xấu đi vẫn an lạc, một ngày kia mình già đi vẫn an lạc, một ngày kia mình đổ bệnh nằm xuống mình vẫn an lạc. Nhóm đó là hoạt động đúng.

Còn lập nhóm, lập bè, lập đảng rồi ăn uống, hát karaoke, mời chur tăng về cúng dường, mình tưởng vậy là hay nhưng mà tôi sợ lắm, bởi vì tôi biết nhóm này, tôi gọi là nhóm pha lê. Có nghĩa là sao ta? Lập lánh lung linh nhưng mà bùm. Hiểu chữ pha lê không? Nhiều người nghe pha lê ham.

Gọi pha lê tôi biết mấy chục nhóm pha lê như vậy, đẹp lắm, mặc đồng phục, ở đây làm đồng phục không? Chứ tôi biết có nhiều nhóm làm đồng phục đẹp lắm, mà đồng phục không phải do tào lao, cho mời thầy thợ thiết kế, để nguyên logo to đùng ở đây nè, tình thương mến thương hay là cái gì đó mà lập nhóm rồi có những nguyên tắc, nội quy sinh hoạt sang lắm, tới hồi tôi nghe nội dung tôi nói, chết cha rồi, thêm nhóm pha lê nữa. One more. Mà cứ như vậy. Cho nên chỉ cần cho tôi biết nội dung sinh hoạt của nhóm đó, nội dung hoạt động thì tôi thấy Việt Nam mình trung tâm pha lê, lấp lánh lung linh và lộng lẫy nhưng đụng đến đứt tay vì nó nát bét từ lâu rồi, rất dễ bị tổn thương, đó là pha lê chứ còn gì nữa. Đẹp, lấp lánh, lung linh và dễ bị tổn thương. Đó chính là pha lê.

Mà cái tôi muốn các vị phải là vàng. Vì sao vậy? Vàng nó bị thủng, bị móp, bị trầy, chê, đem lại tôi, tôi cho địa chỉ, hiểu không? Kim cương không chắc đâu. Vàng bây giờ quý vị có hành hạ bạo lực cách mấy nó cũng ok. Kim cương thì nó đắt tiền thiệt nhưng nó rất là... khoan, kim cương còn vấn đề: Khó thử, như vậy tôi cầm cục tôi có thể thử vàng nhưng kim cương tôi chịu chết. Nó có hạt .... y như kim cương, thứ nhân tạo. Tôi thích cái gì mà bất chấp mọi thử thách, đó là vàng. Hội nhóm muốn lập, các vị hỏi tôi nên lập không? Nên tại vì “buôn có bạn bán có phường”, tu một mình nó cũng buồn, yoga, khí công, gym, fitness, có nhóm, có câu lạc bộ nó hoạt động mạnh hơn. Nhưng mà mình phải coi hoạt động của mình, nội dung của nó có đủ để bảo đảm mọi người sống an lạc và tiến bộ hay không, chứ còn vui không chưa có đủ.

Tui cũng ngẫu nhiên chứ tui đâu có lục lạo, tôi biết Việt Nam có nhiều nhóm cư sĩ từ thiện xã hội, có nhiều nhóm trà thiền, trong nhóm có tên nào có nhà khá khá nó làm cái trà thất rồi may đồng phục, tới đó ăn ba cái bánh ngọt, uống trà, hát ba cái nhạc, ngâm thơ, 1-2 ông biết mandolin, violin, thổi sáo, mỗi cuối tuần gặp nhau, tan hàng là coi như vui. Tự đặt cái tên gì nó hơi có mùi nhang nhang chút xíu cho nó đỡ mặc cảm tội lỗi. Cái đó là tôi chê. Cái quan trọng nhứt đó là, tôi nhắc lại, nếu các vị hỏi tôi, thì tôi muốn có một nhóm mà có các hoạt động như là tôi biết, ở Mỹ. Tôi biết tôi nói cái này bà con sóc, nhóm thân hữu tín tâm, nó chọn ra mấy người giáo lý cứng hướng dẫn cho mấy người giáo lý yếu; thứ hai, mỗi lần trong nhóm có chuyện buồn, họ làm đẹp lắm, họ ngồi quây quần lại với nhau, tay người này để lên tay người kia, hiểu không? Tạo thành một vòng tròn và im lặng; thí dụ cô áo đen, chồng cô có người thứ ba, cô khóc, thì cầm đấm để cô ngồi chính giữa, tất cả mọi người để tay lên bàn tay của cô, im lặng, để cùng chia sẻ cảm giác đau đớn, nói cho cô biết, nỗi đau của cô nguyên đấm đồng đều hiểu rất rõ, tôi thích cái đó lắm.

Mặc dù các vị thấy... không phải là hình thức, nhưng khi các vị bị các vị mới thấy. Mẹ tôi mới mất, ông ngoại tôi mới mất, tôi buồn tôi tới, khi mọi người để tôi vào chính giữa, để bàn tay lên, mỗi người lựa chọn phát biểu hay nhất đẹp nhất, chân thật nhất nói cho tôi biết nghe, xong xuôi rồi....

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẨM PHỔ BIÊN

Tôi chỉ ví dụ đó là hoạt động của một nhóm tin lành bên Mỹ. Tôi nói ví dụ thôi chứ không bắt các vị phải làm cái đó nhưng mà tôi muốn nói chuyện, cái gì nó cụ thể. Học giáo lý là phải có thực hành, cụ thể là gì, chọn những người đàn anh, đàn chị trong nhóm, giống nhau, còn không thỉnh những vị sư mình tin cậy, mỗi vị tới gặp một lần, và cái này quan trọng, không để cho vị sư đó muốn dạy gì thì dạy mà mình họp với nhau, mình thỉnh vị đó giảng đề tài mình muốn. Nghe kịp không?

Thí dụ, tôi cầm đầu nhóm Thụy Sĩ, tôi sẽ thỉnh thượng tọa Đức Hiền tới, tôi tin thượng tọa có thể làm được chuyện đó, con xin ngài nói cho con nghe tất tần tật, tuốt tuồn tuột về lễ Kathina. Năm nào cũng kathina mà các giảng sư cũng giảng chung chung, con xin ngài bỏ cho con 2 buổi nói về Kathina, tiếp theo, thỉnh thượng tọa .... Phúc, cứ như vậy thỉnh hết 4 vị. Mỗi tuần hoặc mỗi nửa tháng, tôi xin chư tăng dạy đề tài mình đề nghị, thưa sư con mơ hồ, xin sư nói cho tụi con nghe về pháp môn hơi thở, hiểu không? Thỉnh vị nào mình tin, giảng mình nghe 2 buổi, 3 buổi, 8 buổi về pháp tu thiền định hơi thở. Hoặc buổi khác thỉnh vị đó giảng đề mục niệm Phật, niệm chết, niệm từ tâm, thì tôi xin hứa với các vị, nếu cái hội của mình hoạt động theo hướng đó thì chư tăng, ni họ nghe họ còn thêm nói chuyện với cư sĩ. Đó là một nhóm tổ chức rất đẹp, hoạt động rất hiệu quả, có nội dung; còn đảng này cứ lập nhóm, mặc đồ đồng phục, đi đâu hoặc như Sài Gòn có nhóm áo trắng, áo xanh tôi kêu nhóm cò, trắng tươi, đi đâu bộ trắng xóa hết trong chùa, nhưng nội dung hoạt động thì nghèo hơn ăn mày. Đi mấy chục năm không học giáo lý. Cái đó tôi chê. Tôi biết họ nghe họ giận nhưng nếu mà họ có cái này, cần chỉnh sửa lại....

Cho nên, tôi nhắc lại, tôi muốn nói gì sáng nay. Ăn tùy lúc ăn cái gì, mặc tùy lúc mặc cái gì, ở tùy lúc ở đâu, giáo pháp – mình học giáo pháp đủ đề trong mọi tình huống mình có khả năng an lạc. Ăn, mặc, ở, tu, cuối cùng, cảm thấy tu một mình cô đơn, các vị lập nhóm, ok. Nhưng, nó phải có nội dung hoạt động đảng hoàng, người này nằm xuống thì người kia đứng lên, nhưng phải xác định một chuyện, luôn luôn duy trì tinh thần hoạt động của nhóm thật là đẹp.

Nói như trong kinh, chữ đức Phật, mình phải làm sao mà những người thuộc nhóm họ sẽ tìm tới, những người nằm trong nhóm sẽ thêm phần thủy chung, hứng thú để họ ở lại. Còn mình lập nhóm thế nào từng tên trong nhóm muốn bỏ đi, những tên chưa tới nó xách dép nó chạy. Theo tôi quan sát, không biết trước mặt tôi có phải một nhóm không, các vị đang hội đủ những điều để lập nhóm thông minh, có định hướng hoạt động, có chỉ nam, có tiêu chí hẳn hoi, đừng nặng hình thức, đừng nặng khẩu hiệu, chúng ta không cần slogan, pano, áp phích mà chúng ta đại để người khác nhìn mình, đồng phục nếu có tốt nhưng đồng phục đó không bằng sự đồng bộ, đồng bộ quý hơn đồng phục. Đồng bộ là gì? Là người này kéo người kia, không để đứa nào bị tụt hậu hết. Trong tinh thần tôn ti thì có trước sau, nhưng trong tinh thần tu học thì phải kể theo chiều ngang. Chiều ngang là tất cả đều nắm tay và cùng đi về phía trước một lúc.

Đồng bộ là gì? Để ý xem ai tụt hậu, thí dụ mình để ý thấy có người nào đó sao lúc này không họp nhóm, cứ vắng mặt hoài mình hỏi tại sao, họ muốn bỏ mình thì thôi, nhưng nếu họ vì lý do nào mà nhóm có thể giúp được thì .. hiểu không? Đẹp lắm. Sẵn tôi xì các vị biết một chuyện, các vị biết rồi, tại sao người Tàu họ thành công trên thế giới? Vì lúc nào họ cũng có những hội tương tế, người Việt Nam không có khả năng đó.

Người Nhật họ có một câu rất là đau: Một người Việt có thể hơn một người Nhật, 2 người Việt có thể hơn 2 người Nhật, nhưng 3 người Việt phải thua 3 người Nhật. Tại vì mình không có đoàn kết.

Người ta nói gì mặc xác người ta nhưng mà mình hãy hỏi lòng mình đi chúng ta ở đây có thể làm một nhóm hay không, có một tiếng nói chung, có một sự đồng thuận, có một mẫu số chung, thì tự nhiên, chúng ta sẽ gắn kết với nhau.

Trong bài giảng sáng nay, nếu ai ghi âm nghe lại, tôi đâu có nói pháp gì đâu nhưng mà đó là một bài pháp tôi cho rằng quan trọng, bởi vì đâu ai dám nói thiệt cho mình nghe, toàn là khen không. Nếu nhóm chỉ đơn giản là đồng phục, chỉ đơn giản là họp mặt, chỉ đơn giản là những bữa tiệc trà, tôi chê. Tôi nhắc lại, nhóm phải có nội dung giáo lý, có nội dung hành trì. Phải có ai đó trong nhóm mời thỉnh chư tăng về tập cho. Chẳng hạn như bên Thụy Sĩ tôi vẫn làm, lúc nào học là học nhưng trong những buổi học buổi sáng tôi chia thời gian ra, ai chịu trách nhiệm nấu nướng, một là cắt ra nấu nướng, hai là thuê, tìm một người tình nguyện nấu, để nhóm này toàn tâm toàn ý, tôi sẽ giảng 1 tiếng, tôi cho ngồi 2 tiếng; buổi chiều giảng 1 tiếng, cho ngồi 2 tiếng. Giảng cái gì, giảng về những cái chuyện họ thực tập mấy ngày nay và đề cập những chuyện lát nữa họ sẽ thực tập. Thỉnh thoảng có những buổi thỉnh chư tăng giảng giáo lý chuyên sâu, có những bữa thực tập chuyên sâu thì lúc đó các vị mới thấy, thì ra ông đã cho mình một .... kể từ bây giờ hoạt động của nhóm có phẩm chất hơn. Còn nếu các vị thấy làm cái đó không vui, chỉ là một nhóm câu lạc bộ thì tôi không có ý kiến. =====

Hỏi: Ý nghĩa bố thí vật, bố thí con của đức Bồ Tát?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Đáp:

Đó là một câu rất là hay. Tôi tiếc tại sao trước mặt tôi không có 5000 người để tôi trả lời câu hỏi này. Mình có ghi âm mà phải không? Các vị ở đây nghe câu trả lời này. Rất nhiều chư tăng, Phật tử đang hiểu lầm chuyện bố thí vợ, con. Vì mở kinh ra, rõ ràng kinh nói Bồ Tát bố thí vợ, con. Có không?

Muốn thành Phật phải có đủ gan để bố thí ngai vàng, vợ con, tứ chi, tánh mệnh. Nghe kịp chưa? Nếu có ghi âm tôi nay về nghe 20 lần câu trả lời này cho tôi.

Rất nhiều chư tăng, Phật tử hiểu lầm cái này. Cho rằng phải bố thí như vậy mới thành Phật. Nó chỉ cách có một sợi tóc thôi. Cái quan trọng nhất phải hiểu thế này: Muốn thành Phật là đủ lòng đại bi với chúng sanh, đủ đến mức không còn phân biệt đây là người thân, và đây là người dưng. Có nghe chưa?

Muốn thành Phật thì chuyện đầu tiên lòng đại bi của Bồ Tát với chúng sinh phải tràn trề, phải thiết tha đến mức không còn phân biệt ai là người thân ai là người không thân. Giống như một bà mẹ không hề có phân biệt thằng Tèo với thằng Tí, thằng Tư với thằng Năm, mới là bà mẹ thứ thiệt; Bởi, Việt Nam có nhiều bà mẹ rất là lạ, thương nhiều đứa út, mà thương không đều. Những bà mẹ đó tôi không nói bởi vì lan đột biến tôi không nói. Chứ một bà mẹ đúng là từ mẫu thì tuyệt đối thương các con đồng đều, kể cả mấy đứa tàn tật, thiếu năng, tâm thần, đúng là bà mẹ thứ thiệt; còn bà mẹ vì trai đẹp bỏ con, có; những bà mẹ đó dạng đặc biệt tôi không nói. Tôi đang nói một bà mẹ đàng hoàng, bà mẹ chuẩn mực, thì thương con đồng đều. Thì Bồ Tát phải như vậy.

Muốn thành Phật, Bồ Tát phải có lòng đại bi với chúng sinh đến mức độ không còn phân biệt thằng Tèo, thằng Tí, con Lan, con Cúc, thì lòng đại bi phải đến mức như vậy. Hiểu không?

Không phải cầm con vợ đi cho để thành Phật mà lòng đủ để làm chuyện đó, thì mới thành Phật.

Khi lòng mình đủ để làm chuyện đó thì sẽ có một ngày mình làm chuyện đó, lúc bấy giờ chuyện đó là chuyện bình thường không phải là chuyện ác. Còn đàng này phân này không được giải thích, không được hướng dẫn kỹ chỗ này, các vị không được giải thích, không được nhấn mạnh chỗ này:

- Chuyện đầu tiên là đủ trong lòng trước.

Ngài có 3 chuyện đủ để làm chuyện bố thí vợ con, ngai vàng, tánh mạng là chỗ này:

- o Ngài đủ Trí để thấy tất cả chỉ là đồ giả, không có con Lan, con Cúc, thằng Tèo, thằng Tí, tất cả chỉ là 5 uẩn, tất cả chỉ là đất, nước, lửa, gió nó tổng hợp thành ra một cái mang tên là chúng sinh. Chứ thật ra nói rớt ráo nó chỉ là một khối tổng hợp, nó chỉ là một nắm cát gồm rất nhiều hạt trong đó gồm: Thiện, Ác, Buồn, Vui, ...nghe kịp không?

Trong nhiều đời kiếp mình đã hiểu lầm có một cái tôi làm thiện, một chính tôi này hưởng quả lành, chính cái tôi này làm ác, mai một chính cái tôi hưởng quả khổ, chính cái tôi này trẻ, trung niên, già, chính cái tôi này mai một tất thảy, chính cái tôi này đi đầu thai kiếp khác; nhiều kiếp mình hiểu như vậy nhưng mà Bồ Tát học giáo lý Bồ Tát thấy không phải như vậy, mà Bồ Tát nhớ cái này quan trọng: **KHÔNG HỀ CÓ MỘT CHIẾC XE TRONG ĐỔNG PHỤ TÙNG.**

Ở đây có ai hiểu gì không ta? Không có chiếc xe nào trong đồng phụ tùng, và ngay trong đồng phụ tùng mình cũng phải hiểu ngầm không có chiếc xe nào trong đó hết; khi có các món linh kiện được lắp ráp hợp lý ta bèn có một chiếc xe. Khi tháo rã nó ra một cách hợp lý ta bèn có một đồng phụ tùng, tháo rã không hợp lý chúng ta bèn có một đồng sắt, hiểu chưa? Bồ Tát hiểu chuyện đó.

Cho nên, Bồ Tát đầu tiên là phải đủ trí để không chấp đây là ta, là tôi, của ta, của tôi. Đó là trí.

- o Thứ hai, Bồ Tát phải đủ Đại Bi để thương được muôn loài không phân biệt.
- o Khi có Đại Trí, Đại Bi Bồ Tát bèn có Đại Dũng, không sợ cái gì hết. Hiểu không?

Bà mẹ thấy thằng Ba bị tâm thần, thằng Tư rất tinh táo, nó là bác sĩ bệnh viện Chợ Rẫy, một đứa tâm thần, một đứa bác sĩ mình thấy chênh lệch nhau, nhưng trong lòng bà mẹ thì mình thấy thằng Ba, thằng Tư thằng nào bà cũng thương hết; một chuyện. Chuyện thứ hai, khi bà thấy thằng con khủng cầm con dao lụi thằng tinh bả nhào vô bả không có lo vì tình mẫu tử, tình yêu của bà đủ lớn để bà không có sợ. Khi tình yêu đủ lớn ta làm được những chuyện mà người khác không làm được.

Thời mình là con gái, ban đêm ra ngoài sân nhà sợ ma. Vậy chứ khi có chồng có con, để nuôi đám con đó, ban đêm gánh gánh chè đi ngang nghĩa trang, có không? Các vị hiểu tôi nói gì không? Cũng người con gái đó mà tại sao hồi xưa ra sau hè hái rau thom không dám. Cũng người con gái đó mấy năm sau gánh chè đi ngang nghĩa trang. Có nhiều khi mình thấy bán không biết bán cho ai. Có hiểu không? Mà mình vẫn phải gánh. Vì sao vậy? Vì tình yêu dành cho con đủ lớn.

Cho nên, Bồ Tát có 3 cái đại:

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

- Đại Trí – thấy rằng đây là đồ giả, do duyên mà có rồi cũng do duyên mà mất đi; nó chỉ là một khối tổng hợp. Trong từ điển Phật giáo không có gì là massive, không có gì là solid, không có gì là pure, không có gì là nguyên khối, không có gì là thuần nhất, chỉ là composition, chỉ là đồ ráp thối; nó xui chỗ là đi học đạo không được học cái này.

Thánh nhân khác người phạm chỗ này, họ hiểu rất rõ điều họ tin cho nên họ tin chết bỏ điều họ hiểu; còn phạm mình không hiểu lắm điều mình tin cho nên không tin lắm điều mình hiểu, thế là học đạo bao nhiêu năm, lập bè lập nhóm, cuối cùng dựng chuyện thì mình hoàn cốt khí, không phải Phật tử nữa. Rất dễ bị thử thách. Nghe một ông sư nào bị thị phi - bỏ đạo; nghe cái chùa nào bị mang tiếng - bỏ đạo, giận bạn trong nhóm - bỏ đạo, tài chánh có vấn đề - bỏ đạo, tình cảm có vấn đề - bỏ đạo, nói chung con ruồi con muỗi nó cắn mình không hài lòng mình bỏ đạo. Bồ Tát thì không.

Muốn thành Phật, Bồ Tát:

- Chuyện đầu tiên, Đại Trí biết tất cả chỉ là đồ ráp.
- Thứ hai, Đại Bi – không hề có phân biệt đứa nào thân đứa nào sơ đứa nào bạn đứa nào thù, đều thương giống nhau.
- Từ hai cái Đại Trí – Đại Bi nó đẻ ra cái thứ ba, Đại Dũng.

Với tâm hồn có đủ 3 cái Đại này nè. Có nhiều kiếp, Ngài sẵn sàng vì thằng A mà Ngài hi sinh thằng B nhưng với điều kiện, người đó phải có đủ 3 cái này thì họ làm chuyện gì cũng đúng. Còn đấng này các vị không có 3 cái này, chẳng qua vì chán vợ xách đem cho thằng hàng xóm thì cái đó không phải là bố thí vợ. Có hiểu tôi nói không?

Thấy đứa con hư quá, bỏ, từ mặt, đi vô nói tui là Bồ Tát, tui đẻ nó ra giờ tui coi nó là không có. Sai. Phải có đủ 3 cái này thì làm cái gì cũng được kể là Ba La Mật. Chán vợ xách đi cho người ta cái đó không phải bố thí vợ, chán con giận con từ con không phải bố thí con, giận gia đình đi tự sát cái không phải là hi sinh tánh mạng, hiểu không? Theo Hồi giáo ôm bom tự sát không phải là Bố Thí Ba La Mật. Mà mình chỉ hành động theo tác động của Từ Bi và Trí tuệ, các hành động đó đều phải bán mạng thì mới được gọi là Ba La Mật, hiểu không? Cho nên, đừng có cất khúc chỗ là muốn thành Phật thì phải đem vợ đi cho. No.

Mà phải nói thế này : Muốn thành Phật thì phải có Đại Trí, Đại Bi, Đại Dũng đủ để làm chuyện đó. Nói như vậy nó mới đủ. Và người đàn bà Ngài đem cho cũng phải người đồng thuận, nhiều kiếp họ chấp nhận chuyện đó.

Cho nên, nếu nói một cách rớt ráo, đức Phật là cực hiếm, người đàn bà đi theo Ngài suốt dòng luân hồi bà đó cũng hiếm như Ngài vậy. Cho nên, trong lòng tôi người ta nói nam hơn nữ, trong lòng tôi không, người nữ nào và người nam nào, chứ không phải người nam nào cũng hơn người nữ, cũng không phải người nữ nào cũng thua người nam. Người nữ như bà Ya-du (Yasodharā) mình kiếm mình lạy không ra. Hiểu không? Vấn đề là anh làm cái gì chứ không phải anh là ai. Mà Anh làm cái gì? Cho nên đức Phật là hiếm, mà cái người đàn bà theo hầu Ngài giúp Ngài làm Ba La Mật cũng hiếm như Ngài bởi vì chỉ có Phật ra đời mới có người đàn bà đó. Chứ không có như. Một vị Phật chỉ có đúng một bà như vậy thôi. Trước khi thành Phật,

Trong kinh nói bà Yasodharā, cách đây 4 A Tăng Kỳ bà thừa sức chúng quả A La Hán, không còn sanh tử, thừa sức, nhưng vì bà nuôi đại nguyện giúp Bồ Tát mà bà đã luân hồi bao nhiêu kiếp máu và lệ. Các vị biết cái đó mới run. Luân hồi mà, bao nhiêu kiếp làm việc ác, bao nhiêu kiếp chịu khổ.

Tôi nói các vị nghe, chỉ có 2 chuyện tôi nghĩ đã thấy rùng mình, 3-4 h sáng làm con heo con bò nó lùa vô chỗ giết, tôi chỉ nghĩ tới đó tôi đã run rồi. Giờ giết công nghệ không có giết thủ công nữa, nó có cái máy như máy scan của phi trường, nó lùa con heo, bò vô, đi vô thì đi đàng hoàng, mà đi ra thì phần nào ra phần đó, lông, thịt, da, lông, đùi, thăn, lưng, mông gì đó, chia từng phần. Ghê nhất là mình bốn chân đi tung tăng vui lắm, qua cái cửa đó là thành từng phần hết.

Nếu tu không khéo thì vô số kiếp ra đời cứ là thích ăn thịt heo, thích ăn thịt bò mà không giữ giới, không tu tập thì cơ hội mình trở lại rất cao. Chỉ thích ăn chay mà không tu tập sẽ sinh làm loài ăn cỏ. Chỉ thích ăn chay tưởng là hay nhưng không có trí tuệ, không có từ tâm thì chỉ sanh làm loài ăn cỏ, chỉ thích ăn mặn mà không tu tập, không có trí tuệ thì sanh làm loài ăn thịt, nhớ cái đó; thích mặc đẹp mà không có tu tập thì sinh làm loài sắc sỡ. Thích ăn ngon mà không có tu tập thì làm loài ăn tạp. Chính cái thích của mình + ác nghiệp nó dẫn mình về một hướng; Thích + Công đức nó đưa mình về một hướng.

Có những người họ có lộc ăn, họ sanh ra đời họ luôn được ăn tươi ngon, đắt tiền, thứ quý hiếm. Là vì kiếp trước thích ăn ngon nhưng có tu.

Còn hạng thứ hai thích ăn ngon mà không có tu sanh ra làm loài ăn tạp.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Thích mặc đẹp mà có tu tập thì sanh ra quần là áo lụa, chăn êm nệm ấm, phấn son xài thoải mái. Thích làm đẹp mà không có tu hành, sanh ra làm con cánh cam, cá 3 đuôi, cá 7 màu. Tôi biết các vị thấy kỳ nhưng cái đó là sự thật. Có rất nhiều bướm, có rất nhiều ong nó rất là sặc sỡ. Thì các vị không có tin. Cứ thích làm đẹp, thích cơ bắp có tu hành kiếp sau sanh ra có 3 vòng, 6 múi. Thích cơ bắp mà không có tu tập sanh ra làm bò tót. Biết bò tót không? Các vị thấy cơ bắp nó ham lắm. Thì phải học mấy cái đó để biết tại sao chúng sanh có đũa vầy đũa khác, thích mà không có tu tập sẽ về cảnh giới đó. Đó là chuyện rất quan trọng.

Cho nên, tôi nhắc lại câu hỏi của cô. Đừng bao giờ nói rằng: Phải bố thí vợ mới thành Phật mà phải nói rằng – Muốn thành Phật phải có đủ 3 cái Đại Bi, Đại Trí, Đại Dũng, đủ để làm chuyện đó. Phải nói cho đủ, chứ tự nhiên cắt có một khúc.

Giống như mình muốn nuôi bệnh thì chịu khó thức khuya. Nói vậy hơi thiếu. Mà anh phải có kiến thức chăm sóc người bệnh nữa. Còn đặng này mình cắt có một khúc, muốn chăm sóc người bệnh phải thức khuya, vậy kêu mấy đũa mê phim Đại Hàn, mấy đũa thích đánh bài nó vẫn nuôi bệnh được hay sao? No. Nuôi người bệnh là phải có khả năng thức khuya, và có kiến thức đủ để chăm sóc bệnh.

Đây cũng vậy, muốn thành Phật phải có Đại Trí, Đại Bi, Đại Dũng đủ để làm chuyện đó, chứ không phải cắt khúc chỉ có làm chuyện đó mới thành Phật là không được hay.

=====
Hỏi: Cách tri ân Phật – Pháp – Tăng cho đúng?

Đáp:

Tôi thương mẹ tôi nhưng tôi không thích chuyện này. Tôi rất thương mẹ tôi, mẹ mất năm tôi 40 tuổi, tôi thương mẹ tôi nhưng tôi không thương theo cách giữ lấy áo cũ của bà, giữ tấm hình, giữ rổ may, giữ cái cặp kiếng lão, giữ mây đôi dép của bà để ngày ngày đem vào ra nhìn ngắm. Mà tôi thương mẹ tôi là tôi có cách thương này:

1. Tôi làm phước tôi hồi hướng cho mẹ tôi.
2. Mỗi lần tôi bố thí, cúng dường thực phẩm, tôi mong mẹ ở đâu mẹ cũng được hưởng cái đó. Khi tôi cúng dường y áo cho chư tăng tôi mong mẹ ở đâu mẹ cũng đừng thiếu áo quần, khi tôi làm phước gì liên hệ trí tuệ như thuyết pháp, dạy học, in kinh, thì tôi mong mẹ tôi ở đâu cũng đều có trí tuệ. Xong chưa? Đó là cách báo hiếu.
3. Cái cuối cùng mới quan trọng. Khi tôi thương mẹ tôi, tôi muốn mẹ tôi sanh ra một đứa con đàng hoàng không phải đứa con cà chớn. Khi tôi sống đàng hoàng, đó là cách báo hiếu. Vì sao? Vì tuy mẹ tôi sanh tôi cách đây mấy chục năm, nhưng mà ngay bây giờ tôi vẫn khiến chuyện sanh nở đó là nên hay không nên, được không? Có hiểu không? Mấy chục năm sau tôi vẫn điều chỉnh chuyện sanh nở đó được. Chứ đừng nói chuyện đó lỡ rồi, bà sanh tui mấy chục năm trước, chuyện quá khứ sao điều chỉnh. Tôi nói điều chỉnh được. Hiểu tôi nói gì phải không? Nếu mấy chục năm trước bà mang nặng đẻ đau mà hôm nay tôi đàng hoàng, tôi có công hiến cho chúng sinh, thì chuyện bà đau khổ mấy chục năm trước nó xứng đáng; còn nếu hôm nay tôi chích choác, gây hại xã hội thì cơn đau của bà mấy chục năm trước đổ sông đổ biển. Hiểu không?

Hồi nãy giờ tôi cố ý tôi nói lạc đề đó. Nhưng mà nếu cô thông minh hiểu tôi nói gì.

Thờ Phật cũng vậy, trả ơn Phật cũng vậy. Khi mà cô hiểu tại sao cô thờ Phật, nghe cho kỹ. Tại sao cô thờ Phật? Tại sao cô phải học giáo lý, và giáo lý – lời dạy của Phật đã đem lại cho cô cái gì? Xác định cái đó dùm tôi. Tự mình xác định cái đó, đừng có nói. Cô chỉ hiểu tại sao cô thờ Phật, tại sao cô tin Phật, Phật pháp đã giúp cô được cái gì? Chỉ cần hiểu được vậy thôi, thương Phật chết bỏ.

Không còn cách nào hết. Chỉ cần xác định rằng, Phật đã cho mình cái gì, Phật đã cho mình những ông sư thuyết pháp, đã cho mình những cuốn kinh, Phật đã cho mình những lời khuyên trong những lần mình suýt chết, suýt nhảy lầu, suýt mất trí, chỉ chừng đó thôi, mình có lạy Ngài một tỷ lần cũng chưa có thấm vào đâu hết.

Khi mình đã mang ơn Phật thì mình nhớ cái gì. Nghe cho kỹ định nghĩa này.

95% Phật tử Việt Nam không được nghe định nghĩa này về Tam Bảo.

- Phật Bảo là gì? Là người chứng ngộ Pháp Bảo, luôn sống trong Pháp Bảo, đem Pháp Bảo ra dạy cho chúng sanh khác. Đó là Phật Bảo.
- Pháp Bảo là gì? Pháp Bảo chính là cái Phật đã chứng, đã sống và đã dạy cho chúng sinh.
- Tăng Bảo là gì? Tăng Bảo là hình thức thể hiện của Pháp Bảo thông qua đệ tử Phật.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Có hiểu tôi nói gì không? Hiểu hả?

Giờ tôi hỏi các vị nhìn lên bánh trắng có thấy ánh nắng trong đó không? Bánh trắng để trong phòng tối mình bật đèn lên mình có thấy ánh nắng trong đó không? Tôi hỏi kỹ lại lần nữa. Thấy cái bánh trắng khô để trong ngăn tủ, mở ra, nếu muốn mình có thể thấy nắng trong đó không? Đúng. Cái khô, cái giòn của nó chính là biểu hiện của nắng, đúng không? Có hiểu chữ thấy là thấy như vậy đó. Giờ hiểu chưa?

Tức là, bánh trắng tôi để trong phòng tối, tôi chỉ bật đèn pin, tôi rọi, ủa, sao bà xã mình để bánh trắng đây ta, nhưng ngay lúc đó, nếu tôi muốn, tôi vẫn hiểu ngầm rằng cái giòn, cái khô này là một biểu hiện của nắng trong quá khứ. Hiểu không? Thì những gì chư tăng đi, đứng, nằm, ngồi, sinh hoạt lớn nhỏ, mình phải hiểu rằng đây chính là biểu hiện của Pháp Bảo. Nếu đó là chư tăng tu hành đàng hoàng. Cách nói năng, cách đi đứng, ăn uống, cách im lặng, cách nói chuyện đó chính là biểu hiện của Pháp Bảo. Đúng ra, biểu hiện của Pháp Bảo ngon lành nhất là phải qua Phật, qua thánh. Nhưng hôm nay mấy vị đó không còn nữa thì mình đành phải nhờ mấy ông sư. Nhưng có một điều, tới đó thôi. Đừng có vì cao hứng mà thần tượng quá đáng. Bữa nào nó sụp đổ là hận. Hiểu không?

Nên nhớ, hoa hậu đẹp cách mấy cũng có chỗ không đẹp. Có hiểu tôi nói gì không? Một ông sư dầu xuất sắc cách mấy cũng có chỗ không xuất sắc, một vườn hoa thì cũng có chỗ không phải vườn hoa, trong một mâm ăn có những chỗ mình không nên bỏ vào miệng, có không? Chỗ nào? Trái ớt phải bỏ cái cuống, lá phải bỏ chỗ sâu chứ, đúng không? Thì trên một mâm ăn còn có chỗ không thể bỏ vào miệng được nói gì là trong một tập thể chư tăng, và trong mỗi ông sư có những chỗ những cái mình không thể coi là thánh được, hiểu chư tăng như vậy thì đời này nhứt quyết không bỏ Tam Bảo.

Còn đấng này, mình cao hứng mình đẩy lên cao quá, ít bữa thất vọng đem tăng liêng, lấy chân chà, thì cái đó... nhớ cái đó.

Anh phải hiểu tại sao anh đến với Phật, Phật đã đem lại cho anh cái gì thì lúc đó mình trả ơn bằng cách nào? Có 3 cách:

- Học đạo = Phải học giáo lý.
- Hành đạo = Đến thực tập
- Hoằng đạo = Chia sẻ, đem cái biết của mình coi đũa nào cần mình chia bớt cho nó, gọi là hoằng đạo.

Thì mình trả ơn Phật có 3 cách: Học đạo, hành đạo, hoằng đạo.

Mà hoằng đạo có 2 cách:

- o Thân hoằng = đừng làm cái gì cho người ta chê Phật tử, chê Phật giáo, đó là thân.
- o Ngôn hoằng = truyền bằng cái miệng

Hiểu không? Hoằng pháp có 2 là ngôn hoằng và thân hoằng là vậy đó. Còn Phật tử mình không được dạy kỹ cho nên mang tiếng là Phật tử mà kêu định nghĩa về Tam Bảo ầm ầm ớ.

Tôi nhắc lại.

1. Phật Bảo là người đã chứng ngộ Pháp Bảo, sống trong Pháp Bảo, đem Pháp Bảo dạy cho người khác, đó là Phật.
2. Pháp là gì? Pháp chính là những gì Phật chứng ngộ, Phật sống trong đó và Phật dạy cái đó.
3. Tăng Bảo là gì? Hình thức thể hiện của Pháp Bảo thông qua một đám đông hoặc là một cá nhân.

Cho nên, ở cá nhân nào có Pháp Bảo thì cá nhân đó được gọi là Tăng. Còn ở cá nhân nào không có Pháp bảo thì cá nhân đó không được gọi là Tăng. Hiểu không? Hiểu hả?

Cho nên, khi biết vậy thì mình không có gì giận. Hối sáng ổng truyền giới cho tui, không có sao, hối sáng tôi nghĩ ổng là tăng, cái ổng truyền là đúng, cái hối sáng ổng giảng là đúng. Chiều nay tôi biết rõ về ổng thì không sao. Vì thật ra nếu mình hiểu một cách thông minh, người truyền quy y, giới cho mình chỉ là đại diện họ không phải là tất cả.

Bên Bắc Tông thì lại khác. Người ta coi nặng ông truyền giới, họ nói tôi thọ giới với hòa thượng gì hòa thượng gì, thật ra cái đó không quan trọng. Cái quan trọng nhất không có nằm trong lễ quy y, quy y với ai, mà quan trọng là chuyện mình làm đàng sau cái lễ quy y đó.

Hiểu tôi nói gì không?

Nhiều người họ coi nặng đám cưới tôi lại không. Đám cưới tôi coi thường lắm, nhẫn cỏ cũng được nữa. Cái quan trọng là sống với nhau kiểu gì sau ngày đám cưới, cái đó mới quan trọng, chứ còn đối với tôi trao nhẫn cỏ, bình thường tôi đưa cọng dây thun cũng được nữa. Tôi nói thật. Đưa cọng dây thun cũng được nữa.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

- Nó không chịu lấy đầu su.
- Đó là tình yêu chưa đủ lớn.

Cho nên, các vị nhớ: Lấy được người mình thương là may mắn, mà thương được người mình lỡ lấy là trình độ. Chính trình độ dẫn đến thái độ.

Ok./.
